

И въистина послѣ това тежко време заради христіанството, когато Богу угодно быде, Българе-идолопоклонницы да ся озаратъ отъ свѣтъ на гонимата отъ нихъ христіанска вѣра, когато фана тая Божественна вѣра свободно да ся распространява у нихъ и да ся урежда и въ нихъ църковно священноначаліе ; то дарованныѣ отъ Юстиніана на Охридска Архіепископія права ся появиха въ Българска Церковъ и пакъ си пріеха своиѣ прежніѣ силѣ.

II.

Царь Българскій, Борисъ Звеничь 21), преименованный въ святое крещеніе на Михаила, щомъ пріе между 858 и 864 години христіанскѣ вѣрѣ, начина да ѣхъ распространява и между подвластный нему народъ и да ся грыжи за да устрой въ свое царство еднѣ самостоятелнѣ Церковнѣ Іерархіѣ или священноначаліе. Овыи благочестивый Царь пожела да види въ тая Іерархія едного върховнаго уредача и расправача на църковныѣ дѣла не токмо подобнаго на овыи Архіепископы, които са занимавали въ тия страны Охридскѣ Архіепископскѣ степень до това време, доклѣ христіанството не бѣше ся задушило отъ Българското идолопоклонство, и за които Архіепископы Борисъ, безъ сомнѣніе, можеше да знае и отъ стары разсказы, а повыше още отъ своиѣ первоучители Кирилла и Методія 22), но и съ титуло и права патріаршески. Заради

21) Бориса така Савелій Ростисл. нарица въ свой Сборникъ.

22) Кирилъ и Методій, каквото Солунчане и Славяне и при това и христіане отъ родители и прародители Христіански, и освѣтъ това Кирилъ каквото ученѣйшій мъжъ и още Библіотекаръ на Цариградска Святософійска Библіотика, а Методій бывшій по-първо начиникъ Славянскій въ Славянски земли около Солунъ, а послѣ монахъ въ Олимпійскы монастыри, не могли да не знаятъ за Юстиніановыѣ права, по които е съществувала независимость и самостоятельность на Охридска Архіепископія, а слѣдовательно весьма естественно е да вѣрвамы, щото тия два родны брата вѣроучители Борисови не са скрили и това отъ Бориса.